

1. Ako prišla zima do lesa

Za veľkým mestom, pod vysokou horou, hneď vedľa krásneho jazera, bol les Smrekovec. Rástli v ňom stromy také vysoké, že pomaly siahali až na mraky, a mach taký mäkučký, že sa na ňom dalo spať ako v perinkách. Jedného dňa sa z neba zniesla prvá snehová vločka a dopadla priamo na ňufáčik zajkovi Uškovi. „Chladííí!“ vykrikoval Uško a rýchlo si labkou utrel mokrý ňufáčik. Vedel, že to znamená, že prichádza zima a išiel to povedať všetkým ostatným zvieratkám, aby sa stihli pripraviť. „Pán Meles, už je tu zima,“ volal na jazveca, ktorý býval v nore pod veľkým smrekom. Ten sa hneď vydal do čučoriedok, aby to povedal pani Ježkovej Ervíne. „Mami, mamička, to už budú čoskoro Vianoce, všakže?“ hneď na ňu volali malí ježkovia Lacko, Janko a Danko. „Áno, jasné, už čoskoro, čochvíľočka!“ odpovedala im z diery v strome veverička Ryšavka, ktorá to celé počúvala. A tak sa správa o zime šírila celým lesom. Počul ju medveď Brumbác vo svojej jaskyni, veľkánsky jeleň Servác, aj všetky maličké chrobáčky, ktoré žijú v papradí. Len v jednej malej nore jej obyvatelia spinkali takým tvrdým spánkom, že to celé zaspali!

2. O nenásytnej myške Hryzke

V tej nore spolu bývali tri malé myšky. Myška Hryzka, myška Ryska a myška Kyska. Myška Hryzka bola celá čierna, iba labky a bruško mala biele ako sneh. Hryzka rada jedla a zjedla všetko, čo sa jej dostalo pod labky. V lete papala čučoriedky a maliny, na jeseň semienka zo stromov a kvetínok, oriešky a žalude. Čo si našla, to hneď zjedla a nechcela sa s nikým o svoje jedlo deliť. Niekedy Ryske a Kyske škválo v brušku, ale nedala im ani kúsok svojej čučoriedky. Chcela si jednoducho všetko nechať len pre seba, takže bola väčšinu roka tučnučka na tri prsty a chodila rozvážne a pomaličky, kým jej kamarátky boli tak akurát na prstík a keď chceli, behali ako vietor. V ten deň myška Hryzka zjedla päť lístkov z maliny, štyri semienka borovice, tri čučoriedky, dve sústa z hrbíka a jeden žalud'. Prejedla sa, a preto celú tú zimnú parádu prespala.

3. O lenivej myške Ryske

Myška Ryska bola od čumáčika až po chvostík celá ryšavá. Keď stromy na jeseň zhodili svoje kabáty z lístia a vznikol hustý koberec, ktorý pod labkami zvieratiek s prvým mrazom praskal, mohla sa v ňom Ryska uvelebiť a nikto ju nevidel. Rovnako keď po daždi vyrazili pod brezami zo zeme hrzdavé klobúčiky hríbikoov kuriatok, mohla sa medzi ne pokojne postaviť a nikto nezistil, že jedno z kuriatok je v skutočnosti Ryska. A to tiež Ryska často robila. Hlavne vtedy, keď sa po nej chcelo, aby doma pomohla s upratovaním alebo s varením. Bola totiž veľmi lenivá. Najradšej by celý deň prespala v postieľke alebo v tieni klobúčika veľkej muchotrávky. Hryzka a Kyska sa na ňu často hnevali, pretože sa museli v nore o všetko starať sami. Ale to našu myšku Rysku v jej sladkých snoch vôbec netrápilo.

4. O márnivej myške Kyske

Tretia myška bola myška Kyska. Tá mala kožuštek úplne strieborný, až to niekedy na slniečku vyzeralo tak, že sa trbliece. Bola naň tiež veľmi pyšná a celé dni trávila tým, že si kožuštek umývala, rozčesávala a pozorovala sa pri tom v studničke. „Som najkrajšia myška v celom Smrekovci!“ hovorila si Kyska, keď sledovala svoj odraz v priezračnej vode. Potom väčšinou išla na čistinku, kde našla čerstvé kvetiny a ozdobil si nimi ušká a chvostík.

S nezábudkou za uškom sa potom prechádzala po lese, aby ju všetky zvieratká dobre videli a mohli ju pochváliť, aký má kožuštek nádherne lesklý a hebký. „Ja nie som ufúlanec, ako napríklad pán Tchor!“ užívala si Kyska a škaredo sa na neho pozerala. Celé dni myslela len na seba a svoj strieborný kožuštek, dokonca často aj v noci! Pri sviečke pred zrkadlom na seba robila grimasy a skúšala, ako na jej kožušteku tancujú a poskakujú tieň. Potom bola veľmi unavená, takže rovnako ako Hryzka a Ryska zaspala správu o tom, že do lesa už prišla zima. A ako taká zima vyzerala, to si povieme zase zajtra.

5. Ako sa zvieratká pripravovali na zimu

Medzitým sa na Smrekovec znášala zima. Prišla pomaličky, kročík po krôčiku. Najskôr spadla jediná vločka, ktorá sa hneď roztopila. Za ňou ale prišla druhá, tretia, štvrtá a už sa sneh začal kopiť. Ani sa nenazdali a už bol les skrytý pod studenou bielou perinou. Popod papradie sa pri zemi plížil mráz a kreslil na jej lístky obrázky. Aj studnička už začínala zamŕzať a chrobáčikovia sa po nej pre zábavu šmýkali tam a späť. Všetky zvieratká sa na zimu poctivo pripravovali. Veverička Ryšavka do svojho domčeka v strome nanosila hromadu orieškov. Pani Ježková Ervína vystlala hniezdo vetvičkami s ihličím, popadanými listami a trávou, aby sa tam v zime mohla s Lackom, Jankom a Dankom pekne zababušiť a byť v teplúčku. Medved Brumbác si tiež pripravoval vo svojej jaskyni pohodlný brlôžok, pretože sa chystal spať od Vianoc až do jari. Všetci usilovne pracovali a tešili sa na to, ako potom budú tráviť vianočné sviatky v pokoji a v pohode. Len v malinkej nore sa stále ozývalo tichučké chrrrrrr....pšššššš....chrrrrrr....pšššššš..... chrrrrr.....pšššššš

6. Ako sa celá nora otriasala

Bác! Z konára stromu priamo nad norou spadla obrovská kopa snehu! V nore sa všetko zatriaslo, až z toho myška Hryzka spadla z postele. Ako sa zľakla, strhla pritom zo seba perinku z veľkého dubového lístočka. Otrás zobudil aj Rysku a Kysku. Kyska si trela očičká a pýtala sa: "Čo sa to deje?! Tak som sa zľakla, až som z toho celá roztrasená!" Ryska sa lenivo pretiahla, zažmúrila oči, ale potom sa otočila na druhý bok a chystala sa spať ďalej. Hryzka sa vydala k vchodu nory, aby sa pozrela, čo spôsobilo taký veľký otras. Ale nie! Sneh! Len čo Hryzka vystrčila fúziky z nory, hneď jej ňufáčik omrzol. Rýchlo sa vrátila za ostatnými, aby im povedala, čo sa stalo. „To znamená, že čoskoro budú Vianoce a my nie sme vôbec pripravené! Nemáme uprataný ani nazdobený domček, nemáme stromček, ani jedlo na štedrovečernú večer!" vyhrkla Kyska. Ako si s tým asi myšky poradia?

V nore bolo naraz pekne živo. Myšky celé rozospaté zmätene behali tam a späť a nevedeli, čo si počnú. „Porada!" volala myška Hryzka. Všetky sa zišli okolo stolčeka, posadili sa na stoličky z čiapočiek žaludov a rozhodli sa urobiť plán. „Ja by som mala zohnať dobrôtky na štedrovečernú večer," povedala Hryzka. Tešila sa totiž na to, že sa je tak podarí niečo dobré si ukryť a nechať len pre seba. „Ja najviac rozumiem tomu, čo je pekné... mala by som zháňať ozdoby!" rozhodla Kyska. „Ja tu na vás počkám," pridala sa hneď Ryska. Ale neprešlo jej to. „Ešte nám chýba stromček! Na Vianoce vždy máme stromček," rozhodla za ňu Kyska. A tak sa každá z myšiek nachystala, spoločne sa prehrabali snehom a vyliezli z nory von. Pred norou si vzájomne popriali veľa šťastia a dohodli sa, že sa tam zase všetky za pár dní stretnú. A potom sa už každá z nich vydala na cestu...

7. Ako Hryzka vyrazila na cestu

Myška Hryzka si hodila cez rameno maličký batôžtek na dobroty, do ktorého si na cestu pre každý prípad zbalila pár sušených čučoriedok, ktoré zostali v komore od leta, a hneď sa dala do kroku. „Kde ja len tie dobroty na vianočnú večer zoženiem?" hovorila si, ako tak kráčala lesom. Celý Smrekovec ležal pod snehovou perinou a zvyšné zasypané semienka, huby, ani žalude sa jej hľadať a vyhrabávať nechcelo. Potom jej ale niečo napadlo! Pri papradí zahla doľava a rozhodla sa vyraziť medzi domčeky ostatných zvieratiek. "Keď im poviem, že máme s Ryskou a Kyskou veľký hlad a žiadne jedlo, určite im to bude ľúto a podelia sa so mnou o zásoby." To si pomyslela a rýchlo zjedla sušené čučoriedky, aby nebudila podozrenie. Keď mala plán vymyslený, hneď sa jej išlo lepšie a dokonca si pri tom pohvizdovala. Vôbec nemyslela na to, koľko mali ostatné zvieratká práce so zháňaním zásob. Ako prvý stretla strom veveričky Ryšavky. Skryla si batôžtek za kameň pri cestičke a zaľukala na kmeň. "Veverička Ryšavka, prosím, prosím, pomoc!" zavolala. Ryšavka vystrašene zamrkala z dutiny v strome, keďže sa zľakla, že sa niečo stalo. Zospodu na ňu smutne pozerala Hryzka. Čo myslíš, podelíš sa s ňou veverička o zásoby? To si povieme zase zajtra.

8. Dobrí susedia

Veverička Ryšavka pozerala zo svojho stromu na myšku Hryzku. „Ryšavka, potrebujem pomôcť! Vianoce sú za dverami a my, myšky, sme zaspali celé prípravy! Teraz nemáme nič na vianočnú tabuľu a budeme veeeeeeľmi hladné. Podelila by si sa s nami o svoje oriešky?“ Veveričke bolo myšiek ľúto. Sama už dlho zbierala oriešky a mala ich vďaka tomu plnú komoru. Vedela, že sa môže pokojne s Hryzkou podeliť a stále bude mať dosť na zimu, keď sa trochu uskromní. „Rada sa s tebou podelím, Hryzka, veď Vianoce sú tiež o tom byť na ostatných dobrý a pomáhať!“ súhlasila a zhodila myške dole zo stromu pár svojich lieskových orieškov. Hryzka si ich dala do batôžka a pokračovala ďalej. Batôžtek si vždy skryla, kým išla zvieratká prosiť, aby nevideli, že už má jedla úplnú hromadu. Cestou od posledného zvieratka, jazveca Melesa, už batoh sotva utiahla za sebou. Radovala sa, ako si napchá bruško a veselo išla po cestičke. Lenže to ešte netušila, koho cestou domov stretne!

9. Ako myška stretla Emila

Hryzka išla po cestičke a za sebou ťahala batoh, napchaný do prasknutia jedlom, ktoré vylákala od ostatných zvieratiek. Práve vtedy, keď si hovorila, že si niekde sadne, oprie sa o kmeň stromu a polovicu nádielky zje sama a nepodelí sa ani s kamarátkami, začula od rybníčka tiché plakanie. „Ajaj... ajajaj, ojojoooj! To je ale nešťastie! Ojojoooj, ojojoooj!“ ozývalo sa odtiaľ. „Čo si počnem, čo si len ja počnem!“ Hryzku to zaujalo, ukryla batôžtek do snehu a prišla bližšie. Na brehu rybníčka našla pod veľkým listom skrytého žabiaka Emila. „Čo tu robíš, Emil, prečo sa schovávaš?“ „Pri mojom domčeku stojí veľký bocian a bojím sa, že keď tam skočím, zlupne ma ako malinu! V brušku mu vyhrávajú muzikanti, určite má veľký hlad!“ odpovedal Emil. „Vôbec neviem, čo si počnem...“ Keď Hryzka videla, aký je Emil smutný a vystrašený, srdce sa jej ľútosťou zovrelo... ale tiež dostala skvelý nápad!

10. Záchrana žabiaka Emila

Hryzka povedala Emilovi, aby sa nebál, a hneď sa dala do práce. Vykopala batôžtek s jedlom a hodi-la semienko bocianovi k jeho dlhým nohám. Bocian si ho hneď všimol a rýchlo ho zodvihol. Hryzka vytiahla ďalšiu dobrotu a hodila ju o kus ďalej. Bocian urobil krôčik, aby na ňu dočiahol, a klap, klap, už mu zmizla v zobáku. Takto Hryzka hodila každú ďalšiu dobrotu, ktorú dostala od zvieratiek, o kúsok ďalej od Emilovho domčeka a bocian jej cestičku z jedla nasledoval. Už dočiahla v batôžku na úplné dno, hodila posledný zvyšok, bocian ho zjedol a... a ako bol pekne dosýta najedený, tak sa uvelebil a zaspal ďaleko od Emilovho domčeka. „Jééj! Ďakujem ti, Hryzka, zachránila si ma pred biednym koncom! To bol veľmi múdry nápad,“ ďakoval hneď žabiak. „Mrzí ma, že si kvôli tomu prišla o všetko svoje jedlo,“ dodal hneď. Ale Hryzke to ne-vadilo. Bola hlavne rada, že Emil sa mohol bezpečne vrátiť do svojho domčeka a na jedlo si ani nespomenu-la. Zamávala Emilovi, objali sa na rozlúčku a myška Hryzka pokračovala na ceste domov. Síce naprázdno, ale v brušku ju hrial dobrý pocit, akoby sa najedla čerstvých malín a zapila ich odvarom z medu od lesných včeličiek.

11. Ako sa na cestu vydala Ryska

Medzitým bola na ceste aj myška Ryska. Síce sa jej ani trochu nechcelo a najradšej by skočila naspäť do periniek, alebo sa na celý deň uložila na slnečné miestočko k lesnej tône, ale strávila ho rozhovorom s pánom Čolkom, ale Hryzka s Kyskou mali pravdu. Stromček k Vianociam jednoducho patrí a keď ho budú doma mať, bude tam hneď slávnostnejšia nálada. Namiesto toho, aby sa namáhavo brodila snehom, počkala si na vetvičke, kým išiel okolo pán Diviak Štetináč, ako vždy, s nosom až pri zemi. Hľadal tak čuchom pos-ledné žalude a bukvice. Ryska počkala, kým bol pod ňou, a skočila mu priamo do hustých štetín, že si ani nič nevšimol. Na jeho chrbte došla až k okraju mladej bučiny, k cestičke, ktorú pravidelne zametali chvostíkmi deti pani Líšky a na ktorej ani teraz neležala ani vločka. Tak čistunko bola pozametaná. Tam Ryska zoskoči-la, nechala diviaka diviakom a pekne pohodlne došla až ku škôlke malých smriečikov, odkiaľ mala v pláne požičať si stromček. Lenže beda! Celá škôlka bola obohnaná pletivom takým hustým, že ním Ryska sťažka prestrčila ňufáčik. Náhle začula, ako za ohybom škôlky na okraji lesa funí a prešľapuje nejaké veľké zviera. „Ha! To by mohol byť pán Jeleň Servác, ten vie o všetkom, čo sa v lese šuchne!“ povedala si potešene. „A ak niekde rastie nejaký stromček, alebo napríklad len niekto niekde nejaký zabudol, bude to vedieť!“ A hneď vyrazila, aby sa ho spýtala. Rezko prebehla okolo stĺpika škôlky a zrazu stuhla ako soľný stĺp. Namiesto kopýtok a parohov pána jeleňa sa pred ňou otvárala zubatá papuľa plná slín!

12. Veľká tlama psa Kapitána

Krvi by sa v Ryske v tej chvíli nedorezal. Papuľa sa zohla až k nej, funenie jej postrapatilo kožuštek. "Je so mnou amen!" pomyslela si a bola od strachu taká stuhnutá, že ani nedokázala utekať. Z papule páchlo, ale namiesto toho, aby Rysku zlupla ako malinu, vyplazil sa zpoza zubov ružovučký jazyk, hrubý ako plátenná vrečkovka, a myšku olizol od hlavy k päte, až z toho vypískla. "Čože je to s vami, milostivá, hrrrrhraf?" zadunel z papule hlas ako poľovníkova trúba. "Azda ste sa ma nezľakli, rafhraf?" Myška Ryska sa otriasla z prvého zľaknutia, skokom bola na vytesanom stĺpiku ohrady a vybehla do bezpečnej výšky. Teraz uvidela, že k papuli patrí okrem jazyka aj ňufák, ktorý ten jazyk každú chvíľu oblizuje, veľká hlava s dobrosrdečnými očami a k nej chlpaté telo, štyri laby a chvost ako metla. Jednoducho celý pes! A nie hocijaký. Bol to starý Kapitán poľovníka Drdu, ktorý býval v hájovni v nadlesí. "To som sa ťa zľakla, huňáčik! Čo tu vyvádzaš, Kapitán? Funíš ako stádo jeleňov!" Bernardín si pretiahol predné labky a spôsobne sa posadil. "Hrrruff, ráčia odpustiť, milostivá. Môj pán mi zveril veľmi dôležitú úlohu. Strážim tu malé stromčeky, ktoré na Štedrý deň urobia radosť deťom v mestečku, hrafffhuf."

13. Ako Ryska obstarala stromček

Ryska sa vyšplhala vyššie a srdiečko jej zaplesalo. Vonku, opreté o pletivo škôlky, stáli stromčeky v rade ako vojaci, jeden krajší ako druhý. "Chichichi, však ja ťa dostanem," zasmiala sa Ryska pod fúzikmi a hneď na hafana spustila: "Sedíš si, funíš, chlpač huňáč papuláč, a pritom ti na druhej strane škôlky divoké prasiatka podryli ohrádku a pozvali aj danielov, aby si pochutnali na mladých vetvičkách! Celý les má z teba zábavu, slintáč! Ale keď hneď pobežíš, ešte ich vyženieš a kožuch im vyprášiš. No tak nestoj, upaľuj!" Ako to Kapitán počul - Ryska na neho zatlačila trochu ako pán poľovník - zahrabal labami, až lístie lietalo a celý pobláznený hneď vyrazil okolo pletiva na druhú stranu veľkej ohrady. Ryska sa uškrnula, pomyslela si niečo o hlúpych hafanoch, obzrela si riadok smriečikov, zobrala ten najmenší a najkrajší a okamžite utekala preč.

14. Ryska stretáva líšku

Cestou naspäť sa rozhodla zobrať to skratkou okolo potoka, potom cez spadnutý strom a nadísť si okolo jazvecej nory. So stromčekom cez rameno zišla až k potôčiku, keď tu k jej citlivým ušším doľahlo úpenlivé volanie. Ryska síce rada myslela iba na seba, ale zákon lesných zvieratiek v tomto hovoril jasne - kto podobné volanie počuje, musí naň odpovedať. Hlások znel od vyvráteného stromu neďaleko. Ryska opatrne odložila stromček do papradia a vyliezla po koreňoch, aby sa pozrela, kto je v núdzi. Ako uzlíček nešťastia ležala na čiernej hline pod previsnutými korenkami malá líštička Striebrochvostíková a veľmi nariekala. "Čože sa ti stalo? Prečo nejdeš domov za bračekom a mamičkou?" spýtala sa Ryska otrávene. Líška prehltnula slzičku. "Nemôžem. Mamičku a bračeka uväznili v nore zlý pes! Hrabe tam a keď ich vyhrabe, tak-tak...!! Ach ja!" Ryska zostala stáť ako obarená. Líščia nora predsa ležala pod veľkým dubom na druhej strane škôlky malých stromčekov! Presne tam, kam psa Kapitána sama poslala! Ako len mohla byť taká hlúpa!

15. Ako dostal psík po ňufáku

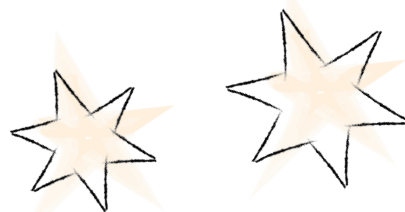
Ryska rýchlo zoskákala po koreňoch. "Počúvaj," postavila sa na zadné a utrela lístočkom líščiatku soplík pod ňufáikom. Sama seba prekvapila, ako rozhodne to znelo. "Hafan je veľký a hlúpy zábudlivec, ktorý si v hlave nič neudrží. Poradíme si s ním! Poď za mnou a drž sa po vetre, aby ťa nevyňuchal." Líštička Striebrochvostíková myšku počúvala a vyrazila za ňou. Netrvalo dlho a obe začuli nahnevané rafanie a šušťanie, ako odletujúce hrudy hliny končili v tráve. Kapitán hrabal ostošesť, predné nohy a hlavu už mal pomaly celej v nore. Ryska si pritlačila labku na fúziky, aby bola líštička potichu, nechala ju čakať v húštine a potichučky sa vyšplhala na dub, ktorý sa týčil nad norou. Odtrhla žalud' a čo jej sily stačili, hodila ho po natriasajúcom sa psom zadku. Kapitán vytiahol hlavu z nory. "Hraafffhuf, kto ma to štípe? Ukáž sa, ak nemáš strach!" Ryska zavolala z výšky, hláskom ako vietor: "To ťa hryzie tvoje svedomie!" A frnk! Druhý žalud' trafil hafana medzi lopatky. "V zemi sa hrabeš, na celý les vyvádzaš a stromčeky si strážiť zabudol! Ležia tam a mačky z hájovne si na nich pazúriky brúsia! To sa ti polovník poďakuje!" A bum! Zasiahla psa tretím žaludom priamo do ňufáka. Kapitán zavyl, zahrabal nohami, nechal noru norou a ako o preteky vyrazil okolo ohrady preč.

16. Ako to s líšťatami dopadlo

Pod dubom sa Ryska stretla s líštičkou Striebrochvastíkovou, jej bračekom Čiernolabkom a mamičkou Líškou, ktorí vyliezli z nory. "Kým hafan dobehne, zabudne, že tu nejaká nora niekedy bola," povedala Ryska presvedčene. "Má hlavu deravú ako cedidlo." Mamička Líška aj líštičky jej poďakovali, ale bola smutná, pretože zo všetkého toho psieho hrabania sa im nora tak otriasala, až všetka sviatočná výzdoba popadala a rozbila sa. Ryska sústrastne potriasla fúzikmi a už by sa bola otočila na odchod, keď v tom sa zarazila. Ako jej ten nápad dozrieval v hlave, čudovala sa, že napadol práve jej. Ale nezaváhala a rýchlo vypískla, aby si to azda ešte nestihla rozmyslieť: "Dole pri potôčiku v papradí leží ten najkrajší vianočný stromček v celom Smrekovci. Keď si ho postavíte pekne doprostriedka nory, budete mať tie najkrajšie Vianoce a na nejakú výzdobu si ani nespomeniete!" Mamička Líška aj s líštičkami sa zaradovali a nechali sa od Rysky doviesť až k stromčeku. Keď ho uvideli, začali okolo neho hneď zo všetkej radosti tancovať líščím spôsobom. Ryska sa usmiala pod fúzikmi a pri srdiečku ucítila zvláštne teplo. Trochu sa podobalo spokojnosti, ktorú mávala, keď sa jej podarilo vykrútiť z množstva domácich povinností, ale predsa len to bolo tak nejako... lepšie. Ešte chvíľku pozorovala líščie otočky a kotrmelce a piruety a potom sa otočila a vyrazila cez potôčik, bez stromčeka, naspäť k domčeku.

17. Ako sa vydala na cestu posledná myška

Čo medzitým robila tretia myšička? Kyska sa nevydala na cestu hneď. Nemôže predsa vyraziť do lesa medzi ostatné zvieratká, keď je ešte celá rozospatá, očička má zalepené karpinkami a kožuštek z postielky celý strapatý. Povedala si, že zamieri najskôr k studničke, kde sa umyje, učeše si fúziky a vôbec, celá sa pekne upraví. „To sa mi potom budú ozdobičky zháňať oveľa lepšie!“ Vydala sa teda na cestu, pričom sa ale skrývala, aby ju niekto náhodou nevidel neupravenú. Tu skočila pod papradie, tu sa plížila pozdĺž spadnutého kmeňa smreku, tu sa ukryla v tieni veľkej muchotrávky. Navyše si dávala pozor, aby si nezlomila pazúrik na kameňoch, alebo si nezamotala fúziky do pavučiniek. Preto jej cesta trvala strašidelne dlho. Až v polovici cesty jej napadlo, že by sa mohla už teraz pozerieť po pekných vecičkách, ktorými si môže spoločne s Hryzkou a Ryskou vyzdobiť noru na Vianoce. Nič moc ale cestou nenašla. Zobrala veľký list, uviazala si z neho batôžtek a keď prišla k studničke, mala v ňom len pár strieborných dlhých ihličiek z borovice a pár vypadaných farebných pierok od sojky a datľa. Keď ale dorazila na breh studničky, hneď jej očka niečo zaujalo!

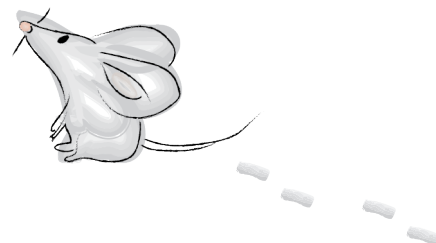
18. Ako Kyska objavila poklad

Studnička bola síce v tieni vysokého stromu, ale kúsok vedľa svietilo ostré zimné slniečko a tak sa tam sneh roztopil. Kyska videla malý fliačik s trávou a uprostred neho sa niečo nádherne trblietalo! Kyska poskočila kúsok vpred a zase sa to zablyso! Priblížila sa ešte kúsok a ešte kúsok, opatrne sa rozhliala, potom hop hop hop a už bola priamo pri tom. Rozhrnula lístky trávy a tam to bolo! „Fíííha! To je žiara! To sú ale nádherné farby! Vyzerá to úplne ako ten najkrajší najdrahší diamant na svete,“ výskala Kyska. Bol to brúsený sklenený korálik, ktorý tam vypadol z vrecka malej Aničky, keď tam bola s rodičmi na prechádzke. Zapadol jej do snehu a už ho nenašla, to až teraz ho slniečko vyslobodilo spod záveja. Ako sa od neho odrážali lúče, trblietal sa všetkými farbami a hádzal na všetko okolo seba dúhové odlesky. „Nikdy som nevidela nič také krásne... azda len svoj odraz v studničke, keď mám za každým uškom nezábudku,“ rozplývala sa. Už sa tešila, ako ho prinesie naspäť do nory a bude sa môcť pochváliť. Všetci jej určite budú korálik závidieť. Najskôr sa ale musí upraviť, ako pôvodne plánovala a až potom sa vydá domov.

19. Prekvapivé stretnutie

Kyska vybehla k studničke, aby sa mohla pozrieť na svoj odraz, vyčesať si kožuštek, umyť si ňufáčik a nakrútiť fúziky. Keď došla k jej okraju, zistila, že studnička už zamrzla. Na jej povrchu bola tenká vrstvička tvrdého ľadu, ktorý ju chladil do labiek. „Vynikajúce, stačí, keď poodmetám chvostíkom sneh a studnička bude úplne ako zrkadlo,“ zaradovala sa. Ako povedala, tak aj urobila a vo vyleštenom kúsku ľadu sa skutočne videla ako v zrkadle. Hneď sa dala do česania, nakrúcala sa hneď vpravo, hneď vľavo, pozerala sa na seba zblízka aj z diaľky a každý chĺpok si narovnala ako podľa pravítka. Keď sa takto Kyska upravovala, nemala oči pre nič iné, ako pre seba. Tentokrát ju ale predsa len kútikom oka zaujalo čosi farebné na druhom konci studničky. Rozhodla sa to preskúmať zblízka. „Drahá dáma, vy ste ma prišli vyslobodiť! Som vám taký vďačný! Už som sa obával, že tu zostanem uviaznutý navždy!“ Kyska zostala udivene stáť! Ako to, že ten lesklý kamienok na ňu rozpráva? „Veľmi sa ospravedlňujem, zabudol som sa predstaviť! Anton Chrobák, je mi veľkým potešením!“ Kyska sa pozrela zblízka a v tom to uvidela! Na ľade bol ctihodný chrobáček Chrobák, jeho farebný chrbát sa krásne leskol a vyzeralo to tak, že sa nemôže ani pohnúť. A skutočne to tak bolo. Nožičky mu totiž primrzli k hladine studničky!

20. Záchrana pána Chrobáka

Kyska sa hneď pána Chrobáka začala vypytovať, ako sa to stalo. Pán Chrobák jej pripadal veľmi elegantný a veľmi pekný, takže úplne zabudla na svoje fúziky a premýšľala, ako by mu mohla pomôcť. „Chvíľočku počkajte, skúsím vám na nožičky fúkať teplý vzduch, možno ľad povolí,“ napadlo Kyske a začala hneď na ľad dýchať. Ale nožičky nepovolili. „Ach, čo si len ja počnem,“ bedoval Chrobák. „Azda keby tu bolo niečo dosť tvrdé, ľad je ešte tenký a išiel by rozbiť a mňa tak vyslobodiť.“ Kyska zaváhala. Vedela, že má pri okraji studničky skrytý ten krásny sklenený korálik. Určite by bol dosť tvrdý, aby ľad rozbil, ale keď on bol predsa takýyyy krááásny. Nechcela oň prísť. Stačil ale jeden pohľad na sklesnutého pána Chrobáka a bolo jej jasné, čo musí urobiť. „Pripravte sa, pán Anton, keď ľad rozbijem, musíte rýchlo uskočiť do bezpečia, aby ste si nenamočili krovky,“ varovala ho. Potom zobrala korálik do oboch labiek, zdvihla ho tak vysoko, ako len dokázala a celou silou BUM! V ľade to prasklo, ale nepovolil. BUM BUM! udrela Kyska znovu. A nakoniec BUM BUM BÁC! PRÁSK! Ľad aj korálik sa rozbili na tisíc kúskov, Anton Chrobák uvoľnil svoje nožičky a obaja s Kyskou rýchlo odskočili na kraj studničky. To bola úľava! Obaja sa od radosti rozosmiali a začali skákať a tancovať v snehu. „Preveľmi vám ďakujem, šľachetná zachránkyňa,“ uklonil sa Anton myšičke. „Nie je za čo, rada som vám pomohla,“ odvetila Kyska. Potom jej ale došlo, že už sa mala dávno vydať na cestu domov. Na batôžtek s ihličím a pierkami si ani nespomenula a rozbehla sa k nore. Ako sa tam blížila, už na ňu od vchodu veselo mávali Hryzka a Ryska.

21. Ako sa opäť šťastne stretli

Všetky myšky sa radostne zviťali pred svojím domčekom. Objímali sa a jedna cez druhú rýchlo a nahlas rozprávali, pretože toho toľko zažili a chceli sa o to podeliť. Keďže vonku bola zima, utekali rýchlo dovnútra, kde Ryska zakúrila v minipiecke pár pidivetvičkami. Nora sa rýchlo vyhriala a myšky sa spoločne pohodlne usadili k stolčeku. „Ale počkať! Ako tak pozerám, vidím, že žiadna z nás nič nepriniesla,“ všimla si Kyska. Mali všetky takú radosť, že sa v zdraví zišli, že si na svoje úlohy dlhú chvíľu ani nespomenuli. „To je nešťastie! Budeme mať vôbec zajtra Vianoce, keď nemáme stromček, ozdôbky, ani koláčiky a dobroty na slávnostnú večeru?“ pýtala sa smutne Hryzka. Všetky tri boli naozaj smutné. Chvíľku potichučky sedeli s pohľadmi sklopenými na svoje labky. Potom sa ale ozvala Ryska. „Viete čo? Všetky sme zažili veľké dobrodružstvo! Nevadí, že sme sa vrátili naprázdno. Teraz tu pekne upraceme a budeme sa pri tom rozprávať. Zajtra budeme síce bez stromčeka, ale aj tak to tu bude pekné a dôležité je, že sme všetky zase spolu v našom domčeku.“ A tak išla Hryzka pripraviť všetkým kakao a začali chvostíkmi ometať pavučinky, zametať pod postielkami a umývať stolček. Hryzka rozprávala o žabiakovi Emilovi, Ryska o psovi pána poľovníka a líštičkách, Kyska zase o ctihodnom Antonovi Chrobákovi a krásnom koráliku. Keď potom išli večer do postieľok, nora žiarila čistotou a aj bez ozdôb sa zdala tak nejako slávnostná. Myšky boli také plné dojmov, že hneď, ako zavreli očičky, zaspali všetky tým najhlbším spánkom.

22. Ako prišiel Štedrý deň

Sneh poľahučky pomaličky padal na les Smrekovec. Padala naň vločka za vločkou a snehová perinka spôsobila, že všade bolo ticho a pokoj. Až kým.... „VIANOCE! HURÁ, HURÁ, JE TU ŠTEDRÝ DEN!“ to volali Lacko, Janko a Danko Ježkovci, až sa stromy otriasali a z ich vrcholkov padali kôpky snehu. Všetci traja sa na Vianoce veľmi tešili, až nemohli dospať. Ich volanie pomaly prebúdzalo zvyšok zvieratiek v lese. Keď sa všetci prebudili a pretiahli si labky, začali v každej nore a domčeku a vo všetkých stromoch prebiehať posledné prípravy na Štedrý večer. Oteckovia kontrolovali stromčeky a svetielka a pomáhali mamičkám v kuchyni. Tam totiž hneď ráno začali mamičky pobiehať a pripravovať všetko na večer, keď mal prísť Ježiško. Ježiško! Nielen chlapci Ježkovci sa na neho tešili, všetky mláďatká mali už od rána oči ako žiarovky a nemohli sa dočkať večera. Plietli sa mamičkám pod nohy a výskali, až občas oteckovia zavrčali, že k nezbedníkom Ježiško nechodí! To malých šibalov zase rýchlo upokojilo a tak pomáhali so zdobením stromčeka a v hlave si predstavovali, ako asi Ježiško vyzerá a čo pekné im prinesie. Aj v nore troch myšiek sa v to ráno prebudili Hryzka, Ryska a Kyska. Po večernom upratovaní a rozprávání sa im zdali pekne divoké sny! Ale hneď, ako Kyska pootvorila jedno očko, začala nadšene písať! Neuhádnate totiž, čo uvidela!

23. Vianočné prekvapenie

Myška Kyska písкала a výskala a volala na svoje kamarátky. „Vstávajte! Hryzka, Ryska, šup šup z postele, tomu neuveríte!“ Myšky vyskočili z postieľok a neverili vlastným očiam! Nora bola úplne premenená. Uprostred stál ten najkrajší stromček, aký kedy videli. Na jeho vrchole sa trblietala krásna veľká hviezda a celý bol ozdobený farebnými a trblietavými ozdobami. Pozdĺž stien boli rozvešané svetielka, ktoré hravo blikali. „A komora je plná dobrôt! Je tu všetko, čo máme najradšej, žalude a oriešky a semienka a maliny a čučoriedky, sladké kvety a dobručké huby,“ vymenovávala prekvapene Hryzka. Na stolčeku ležal krásny vianočný veniec a vôbec celá nora bola krásne vianočne vyzdobená. „Ako je to možné? Ryska, to ty si v noci vyzdobila noru?“ pýtala sa Kyska. „Ja nie, to musela byť Hryzka!“ „Nie nie, ja som to tiež nebola, celú noc som spinkala,“ ohradila sa Hryzka. „Niečo mi napadá. Možnože to boli zvieratká, o ktorých sme sa včera rozprávali. Chceli nám poďakovať za pomoc a tak nám to tu vyzdobili, aby sme na Vianoce neboli smutné,“ uvažovala Kyska.

A ako sa tak na tú krásu všetky pozerali, napadlo všetkým trom myškám v ten istý moment niečo úžasné. „Jedla je tu celá kopa,“ povedala Hryzka. „Pod stromček sa vojde veľa darčiekov,“ povedala Ryska. „A výzdoba je taká krásna, že by ju mal každý vidieť,“ povedala Kyska. „Pozveme všetkých na Štedrý večer k nám do nory!“ zvolali nakoniec všetky myšky naraz! A ako povedali, tak aj urobili.

24. Štedrý večer u Hryzky, Rysky a Kysky

V ten večer, na Štedrý deň, sa teda všetky zvieratká zišli pred norou troch myšiek. Prekvapilo ich, že ich myšky pozvali, ale mali veľkú radosť. Hryzka pripravila zo zásob v komore pohostenie a každý hosť priniesol ešte niečo navyše. Vo svetle blikajúcich svetielok a pod stromčekom sa všetci spoločne zabávali, rozprávali a veselili, že môžu byť všetci spolu. Bol tam jeleň Servác, celá rodina Ježková, múdra sova Minerva, veverička Ryšavka a prišli aj Liškovci, žabiak Emil a pán Chrobák, ktorý na prianie bručal a bzučal vianočné koledy. Myška Ryska pozdvihla svoj hrnček s kakaom a všetci sa k nej otočili. „Milí susedia! Sme veľmi radi, že ste prišli a oslávili s nami Vianoce. A hlavne vám chceme veľmi pekne poďakovať za všetko, čo ste pre nás urobili! Stromček, jedlo, ozdôbky... bolo to od vás veľmi láskavé,” prehlásila. Zvieratká sa na seba ale len zmätene pozerali. „To vy, pán Emil?” spýtala sa Ryšavka. „Kvak, ja nie, ja som nič neurobil,” odpovedal rovnako prekvapený Emil. „My sme len priniesli večer na chrbte jabĺčka, nič iné,” dušovala sa Ervína Ježková. Hryzka, Ryska a Kyska ničomu nerozumeli. Keď to neboli ich zvierací susedia, ako je možné, že večer išli spať a ráno ich čakalo takéto prekvapenie? Všetci medzi sebou štebotali a šepkali si a snažili sa na to prísť. Keď v tom z konára nad norou začuli tichý láskavý smiech. „Húúúú, čo vy vážne neviete, húúúú?” Bola to múdra sova Minerva, ktorá vždy poznala odpoveď. „Každá z vás sa na svojej výprave niečo dôležité naučila. Každá pomohla kamarátovi v núdzi a nedbala pri tom na to, že o niečo príde. A také dobré skutky si zaslúžia odmenu, hlavne na Vianoce.” „Ale kto to teda bol, Minerva?” ticho zašepkala Hryzka. Vtom sa v lese ozval - cinký linky link - zvuk strieborných rolničiek. „Predsa Ježiško!” usmiala sa na nich sova. A tak myšky pochopili, že ich pomoc sa im vrátila ako vianočný zázrak. V tej chvíli sa hviezdíčky na nebi rozžiarili, z neba začal padať sneh ľahký ako pierko a pán Chrobák ticho zanôtil ďalšiu koledu. Hryzka, Ryska a Kyska sa chytili za ruky a všetci začali spoločne spievať. A tak sa lesom Smrekovcom nieslo na Štedrý deň od nory troch myšiek „Tiiiichááá nooooc, sväääääätááá noooooc....”

